

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky papeže Jana Pavla II.
SLAVORUM APOSTOLI O EVANGELIZAČNÍM DÍLE SVATÝCH CYRILA A METODĚJE
červen 1985

Slovanští apoštolové (Slavorum apostoli), svatí Cyril a Metoděj, zůstanou navždy v paměti Církve spolu se svým obrovským evangelizačním dílem, které vykonali.

Události posledního století a především posledních desetiletí přispěly k tomu, že se v církvi v souvislosti s náboženskou úctou probudil také nový dějinně-kulturní zájem o oba svaté bratry; ve světle situací a zkušeností naší epochy bylo ještě lépe pochopeno jejich zvláštní charisma. K tomu přispělo mnoho událostí, které patří jako pravá znamení doby k dějinám 20. století, a především to důležité, co se v životě církve uskutečnilo II. vatikánským koncilem. Ve světle učitelského a pastýřského zaměření koncilu můžeme tyto dva světce, od kterých nás teď dělí více než jedenáct století, vidět novým, zralším a hlubším způsobem a z jejich života a apoštolského působení vyčíst poselství, které v nich uložila moudrost božské Prozřetelnosti, aby se v naší době ukázalo v nové plnosti a přineslo nové plody.

Tím, že svatí Cyril a Metoděj spojili evangelium a domorodou kulturu národů, které evangelizovali, v živou jednotu, mají obzvláštní zásluhy o vzdělání a další vývoj právě této kultury nebo lépe mnoha kultur. Všechny kultury slovanských národů totiž vděčí za svůj „začátek“ nebo svůj vývoj dílu bratří ze Soluně, kteří originálním a geniálním vytvořením abecedy slovanského jazyka zásadně přispěli ke kultuře a literatuře všech slovanských národů.

Překlad svatých knih, provedený Cyrilem a Metodějem spolu s jejich žáky, propůjčil staroslověnskému liturgickému jazyku sílu a kulturní důstojnost: dlouhá staletí to byl nejen církevní, ale také oficiální a literární jazyk, a dokonce společná řeč vzdělanějších vrstev velké části slovanských národů a zvláště všech Slovanů východního obrádu. V dějinném vývoji měla tato řeč podobný význam jako latina na Západě; udržela se však ještě déle (částečně až do 19. století) a měla mnohem přímější vliv na vytváření národních literárních jazyků díky své blízké příbuznosti s nimi. Tyto zásluhy o kulturu všech slovanských kmenů a národů činí evangelizační dílo Cyrila a Metoděje v jistém smyslu stále přítomné v dějinách a životě těchto národů a států.

Budoucnost! Jakkoliv se z lidského pohledu zdá být plná nebezpečí a nejistoty, vkládáme ji s důvěrou do tvých rukou, nebeský Otče, prosíme o přímluvu také Matku tvého Syna a Matku církve, tvé apoštoly Petra a Pavla, svatého Benedikta, Cyrila a Metoděje, Augustina, Bonifáce a ostatní misionáře Evropy, kteří – silní ve víře, naději a lásce – zvěstovali našim otcům tvou spásu a tvůj pokoj a s námahami duchovní setby dali počátek k budování civilizace lásky, nového řádu založeného na tvém zákonu a na pomoci tvé milosti, který na konci času všechno a všechny naplní svým životem v nebeském Jeruzalémě. Amen.

Překlad originálního latinského textu: Radio Vaticana. pro Poutník připravil Zdeněk Ježek

NOVÉNA K NEJSVĚTĚJŠÍMU SRDCI JEŽÍŠOVU

1.den TAK BŮH MILOVAL SVĚT

Písmo svaté:

Miloval nás a zcela vydal sebe za nás. (Ef 5,2)

Miloval mě a za mne se obětoval. (Gal 2,20)

Miloval církev a vydal sám sebe za ni. (Ef 5,25)

V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás. (1Jan 4,10)

Úvaha:

Skutečnost, že nás Ježíš miloval a miluje, je prvorádou a nepochybnou pravdou, která prostupuje všechno a platí jak o církvi v jejím celku, tak o jednotlivém člověku. Boží láska je nezasloužená, nemá žádné proč. Je to jediná láska k světu opravdu a úplně nezištná, která nežádá nic pro sebe, ale jen dává – nebo lépe – dává sebe.

Abychom zjistili, jak mnoho nás Kristus miluje, stačí pohledět, kolik vytrpěl! Nejen v těle, ale především v duši. Ježíš zemřel ve svém srdci dřív než ve svém těle. Kdo může vniknout do opuštěnosti, smutku, úzkosti Kristovy duše, když cítil, že se

„stal hříchem“, on, naprosto nevinný Syn Otce? Právě s pomyslením na tuto chvíli byla řečena slova: Tak Bůh miloval svět (Jan 3, 16).

Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky, smiluj se nad námi.

2. den KŘTEM PONOŘENÍ DO KRISTOVY SMRTI

Písmo svaté:

My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. (Řím 6, 3–4)

Úvaha:

Bezděčně nás může napadnout, zda se toto všechno nestalo už v den našeho křtu? Co tedy ještě zbývá udělat? Být křtem ponořen do Kristovy smrti znamená vstoupit do hořícího keře, znamená to projít očišťováním, vyprahlostí, křížem. Toto vše je jako agonie, která je předehtou smrti, ale také předehtou života.

Být křtem ponořen do Kristovy smrti znamená vstoupit do Kristova srdce, mít účast na dramatu lásky a bolesti Boha.

Být křtem ponořen do Kristovy smrti znamená umřít hříchu, definitivně s ním skoncovat a žít pro Boha.

Být křtem ponořen do Jeho smrti je něco, co se nedá popsat, ale co se musí prožívat. Odtud vycházejí nová stvoření, ochotná sloužit v novém světě Božímu království.

Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, smiluj se nad námi.

3. den A HNED Z NĚHO VYŠLA KREV A VODA

Písmo svaté:

Jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. (Jan 19,34)

Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije. (Jan 7,37)

Úvaha:

Kristovo tělo na kříži je novým chrámem, který lidé sice zbořili, ale Bůh ho zase postavil, když ho vzkřísil z mrtvých. Je středem nové bohoslužby, definitivním místem slávy a přítomnosti Boží mezi lidmi.

Z pravého boku tohoto chrámu vytryskla voda. Co představuje tato voda? Poté, co Ježíš zvolal: Dokonáno je! a vydechl naposledy, skončil, vylil také Ducha svatého. Tato voda je tedy symbolem Ducha svatého, který před tímto okamžikem ještě v lidském světě nebyl. A to je nejčistší plod, vrchol celého díla vykoupění. Vykoupění nezáleží jen v odpuštění hříchů, ale také v daru nového života Ducha.

Tato zvěst o Duchu, který dává život, je více než kdy jindy potřebná a očekávaná ve světě, v němž žijeme. Uprostřed nové modloslužby a materialismu, jež se snaží podmanit si soudobou lidskou společnost, existuje nejasná potřeba něčeho nového a odlišného. A právě toto odlišné je Boží Duch, který je svoboda, novost, krása, radost, život.

Srdce Ježíšovo, kopím probodené, smiluj se nad námi.

4. den KRISTUS, VE SVÉ SLABOSTI UKŘÍŽOVANÝ, Z BOŽÍ MOCI JE ŽIV

Písmo svaté:

Což bych se tě, Efraime, mohl vzdát? Mohl bych tě, Izraeli, jen tak vydat? Obrací se ve mně srdce, rozněcuje soucit. (Oz 11,8)

Jako že jsem živ, nechci smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil. (Ez 33,11)

Otče, odpusť jim. (Lk 23,34)

Úvaha:

V celé Bibli se vedle zjevení Boží moci odhaluje ještě zjevení Boží slabosti. Tato slabost je spojena s tím, co Písmo nazývá „milosrdné srdce našeho Boha.“ Příčinou Boží slabosti je tedy jeho láska k člověku. Je to mateřská láska „par excellence“.

Kristovo umučení je nejvyšším zjevením Boží slabosti, je zjevením toho, co Otec trpí kvůli člověku. Lidé na kříži přemohli Boha, ale jen na malý okamžik. Kříž se stal boží moci, moudrostí, vítězstvím. Bůh zvítězil, ale neodložil přitom svou slabost, dokonce ji snášel až do krajnosti. Ve slovech: „Otče, odpusť jim“ je obsažena všechna Boží moc a svatost. Jsou to slova smíření, které začíná ihned v blízkosti kříže u lidí, kteří Krista křížovali. Ježíš se za ně modlil s celou svou autoritou a Otec nemohl nevyslyšet tuto jeho modlitbu v okamžiku smrti. Protože se Ježíš přimlouval za hříšníky: „Otče, odpusť jim“, dal mu Bůh zástupy jako dědictví.

Srdce Ježíšovo, smírná oběti za naše hříchy, smiluj se nad námi.

5. den ZVÍTĚZIL LEV Z JUDOVA KMENE

Písmo svaté:

Také jsem spatřil mocného anděla, jak velkým hlasem provolává: „Kdo je hoden ten svitek otevřít a rozlomit jeho pečeti?“ A nikdo ani na nebi, ani na zemi, ani v podsvětí nemohl ten svitek otevřít a do něho nahlédnout. Já jsem velice plakal... Ale jeden z těch starců mně řekl: „Neplač! Hle, zvítězil lev z Judova kmene, Davidův potomek. On ten svitek s jeho pečeti otevře.“ (Zj 5,2–5)

Úvaha:

Zvítězil lev z Judova kmene a otevřel knihu. Všechno je vykoupěno, protože i utrpení i sama smrt jsou vykoupěny. Nemáme na zemi jenom víru ve vítězství, ale ve víře máme také vítězství. Ve víře jsme už vítězi, zakoušíme něco z věčného života. Kdo věří, sedí už s Ježíšem na jeho trůnu. (srov. Zj 2,17, 3,21)

Byla doba, kdy bylo snadnější hlásat toto vítězství Ukřižovaného. Dnes však tomu tak není. I v národech se starobylou křesťanskou tradicí je Ukřižovaný odstraňován z jednoho místa za druhým. Proto je nyní víc než kdy jindy potřeba hlásat, že zvítězil lev z Judova kmene a v něm byla dána naděje všem poraženým a všem obětem na světě, že i oni zvítězí.

Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení, smiluj se nad námi.

6. den PONÍŽIL SE

Písmo svaté:

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se. (Flp 2, 5–8)

Úvaha:

Bůh ponížil sebe, ne lidi! Pokořil lidskou pýchu a ješitnost zevnitř, ne zvenčí. Kříž je hrob, na kterém byla pohřbena všechna lidská pýcha. Bůh jí říká jako moři: „Až sem smíš přijít, ne dál, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“ O kalvárskou skálu se rozbíjejí všechny vlny lidské pýchy a nemohou postoupit dál.

Právě evangelium, radostná zvěst, spočívá v tom, že se Ježíš ponížil i pro mne, v mém zastoupení. Na Ježíšově kříži je nový Adam, který je poslušný za všechny. On jedná jménem všech a k dobru všech. Jako se poslušností jednoho stalo celé množství spravedlivým, tak se i pokorou jednoho stali všichni pokornými. Pýcha je oděvem starého Adama. Pokora je novostí. Je plná naděje, protože otvírá přístup k nové existenci, založené na daru, lásce, solidaritě. To staré pominulo, nové nastoupilo. A právě jednou z těchto úžasných novot je pokora.

Ježíši tichý a pokorný srdcem, smiluj se nad námi.

7. den KRISTUS MILOVAL CÍRKEV A VYDAL SÁM SEBE ZA NI

Písmo svaté:

Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky, aby byla svatá a bez vady. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví. (Ef 5,25–30)

Úvaha:

Jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda (Jan 19,32). Tato krev a voda jsou symboly křtu a eucharistie. Na nich totiž byla založena církev. Byla utvořena z Kristova boku, jako byla z boku Adamova stvořena Eva. Kristus znal hříchy církve. Věděl, za koho umírá. Ale On miloval skutečnou církev, ne nějakou pomyslnou či vysněnou. Zemřel, aby ji učinil svatou a neposkvrněnou, ne proto, že byla svatá a neposkvrněná. On miloval církev v naději, nejen pro to, čím je, ale i pro to, čím bude – nebeským Jeruzalémem, vystrojeným jako nevěsta okrášlená pro svého Ženicha.

Právě zasvěcené duše jsou povolány, aby byly viditelným znamením snoubenecké lásky církve ke Kristu. Na světě jsou dva druhy lásky: štědrá a trpící. První spočívá v tom, že milované osobě dává dary a pozornosti, druhá spočívá ve schopnosti trpět s ní, pro ni nebo od ní. Nezapomínejme, co řekl jednou sám Ježíš: blaženější je dávat než dostávat. (Sk 20,35)

Srdce Ježíšovo, králi a střede všech srdcí, smiluj se nad námi.

8. den PROJEVILA SE BOŽÍ SPRAVEDLNOST

Písmo svaté:

Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. (Jan 3,14)

Z jeho milosti však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal svou spásnou spravedlnost, ustanovil ho jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru. (Řím 3,21–25)

Úvaha:

UVĚŘIT – to je velké dílo, které máme vykonat. Ale v co máme věřit? Sv. Pavel nám dává jasnou odpověď: v Kristu nám Bůh nabízí možnost ospravedlnění skrze víru, můžeme se tedy stát spravedlivými, může nám být odpuštěno, můžeme být spaseni, stát se novým stvořením. Toto je smysl Boží spravedlnosti. Bůh je spravedlnost, neboť je milosrdenství.

První, základní obrácení je tedy sama víra. Víra je brána, kterou se vchází ke spáse. Tato možnost není příliš vysoká, není daleko, není za mořem. Naopak – „blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci, to je slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“. (Řím 10,8–9)

Srdce Ježíšovo, v němž přebývá Boží spravedlnost a slitování, smiluj se nad námi.

9. den KAŽDÝ JAZYK AŤ HLÁSÁ, ŽE JEŽÍŠ KRISTUS JE PÁN

Písmo svaté:

Kristus byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno. Při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán. (Flp 2,8–11) Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými. (Řím 14,9)

Úvaha:

Slovem Pán se přesně míní jméno, které označuje Boží bytí. Otec dal Kristu – i jako člověku – své vlastní jméno a svou moc. Ježíš je Pán ke slávě Boha Otce, je ten, který je, Živý.

Tuto víru zdědila církev od apoštolů, tato víra posvětila její začátky a utvářela její bohopoctu. Bůh byl Bůh a Otec dřív, než existoval svět, andělé a lidé, ale ještě nebyl Pán. Stává se Pánem až od okamžiku, kdy existují tvorové, kterým panuje a kteří svobodně přijímají toto panování. Toto Boží panství, rozvrácené hříchem, bylo obnoveno poslušností Krista, nového Adama. Bůh se v Kristu znovu stal Pánem – skrze stvoření a skrze vykoupění. Bůh se ujal vlády z kříže!

Ve větě „Ježíš je Pán“ je také aspekt subjektivní. Tímto prohlášením vstupuji svobodně do sféry jeho vlády. Ježíš je můj Pán, je důvod mého života, již žiji pro něho, ne už pro sebe.

Nestačí však, aby jazyk vyznával, že Ježíš je Pán. Je také zapotřebí, aby pokleklo každé koleno a aby se každý s láskou podřídil této skutečnosti.

Srdce Ježíšovo, hodné veškeré chvály, smiluj se nad námi.

(převzato z knihy R. Cantalamessy Ukřižovaný Kristus) -BM-

PROF. JOSEF KARDINÁL BERAN

*29. prosince 1888, Plzeň – +17. května 1969, Řím

katolický teolog, v letech 1946 – 1969 arcibiskup pražský a primas český

Narodil se v Plzni v rodině učitele. Vystudoval plzeňské gymnázium, poté odejel studovat bohoslovectví do Papežské univerzity v Římě (1907 – 1911). Po vysvěcení na kněze (1911) pokračoval ve studiu teologie (doktorát 1912). V letech 1912 – 1917 působil jako kaplan (Chýše, Prosenice, Praha-Prosek), dále jako učitel a posléze ředitel Ženského učitelského ústavu sv. Anny (1917 – 1928). Od roku 1928 vyučoval jako docent pastorální teologii na Teologické fakultě UK, v roce 1932 se stává profesorem teologie. V této době byl též rektorem pražského Arcibiskupského kněžského semináře a od této doby nesl hlavní odpovědnost za formaci budoucích kněží. Úřadu se ujal v nelehké době, kdy se začaly v semináři projevovat první národnostní nepokoje mezi českými a sudetoněmeckými studenty. Profesor Beran však dokázal udržet normální chod semináře až do události na podzim 1939, kdy po smrti Václava Sedláčka a Jana Opletala byly zavřeny české vysoké školy.

O rektora Berana se začalo intenzivně zajímat gestapo. Pozornosti neuniklo jeho působení před zábořem československého pohraničí ani odpor vůči nacistické ideologii. Obliba a vliv, který měl na věřící, i fakt, že studoval v Římě a patřil ke katolické inteligenci, postačovaly, aby ho několikrát gestapo povolalo k výslechu a vyhrožovalo mu zatčením. Výhrůžky se naplnily po atentátu na Reinharda Heydricha, kdy došlo k mohutnému zatýkání českého obyvatelstva. Pro rektora Berana si přišlo gestapo 6. června 1942. Následovala domovní prohlídka, brutální výslech a uvěznění v pankrácké věznicí, odkud byl převezen do koncentračního tábora v Malé pevnosti Terezín a následně do Dachau, kam dojel 4. září 1942. Nacisté tu soustřeďovali „nebezpečné“ duchovní ze všech okupovaných zemí Evropy. Celkem se jich tu sešlo 2720 ze 134 diecézí a 24 národů. Museli čelit tělesnému a psychickému vyčerpání, otročké práci v kamenolomu, vyhladovění, epidemiím a brutalitě dozorců. Bylo těžké v tomto prostředí nepropadnout zoufalství a zachovat si identitu, jak nabádal spolubratry Josef Beran, ale jedině tak se člověk nerozplynul v moři beznaděje a mohl plnit i na tomto místě své pastorální poslání. Koncentrační tábor Dachau osvobodila americká armáda 29. dubna 1945. Ve druhé polovině května, 21. 5. 1945, byly zahájeny hromadné repatriace českých bývalých vězňů do jejich vlasti.

Po návratu do Prahy ihned se znovu ujal řízení semináře, zařizoval prázdninové doučování bohoslovců, sháněl peníze na provoz semináře, prostory i profesorský sbor na prázdninové přednášky. Vybudoval Arcidiecézní pastorační ústředí, stal se místopředsedou Katolické akce a zástupcem pražského ordinária při arcidiecézním svazu Katolické charity. Před začátkem nového semestru v roce 1945 byl ustanoven řádným profesorem pastorální teologie na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy.

Od úmrtí kardinála Kašpara v roce 1941 zůstal pražský arcibiskupský stolec neobsazený. Papež Pius XII. jmenoval 4. listopadu 1946 33. pražským arcibiskupem Mons. Josefa Berana. Vysvěcen byl v neděli 8. prosince ve svatovítské katedrále. Ve funkci arcibiskupa prosazoval návrat ke křesťanským hodnotám, usmíření, spolupráci a solidaritu ve všech vrstvách společnosti. Stal se mravní autoritou i oblíbenou „celebritou“ – aktivně se zapojil do veřejného života ve snaze přiblížit katolickou církev společnosti a začlenit křesťanské hodnoty do každodenní lidské činnosti.

Po komunistickém převratu odmítl podříditi církev komunistické moci, vystoupil proti komunisty zřízené podvatné „Katolické akci“, exkomunikoval a suspendoval kněze Josefa Plojgara (a s ním i několik dalších), který přes jeho přísný zákaz přijal místo v komunistické vládě. Arcibiskup čelil stupňující se represi komunistů vůči církvi, trval na respektování její vnitřní autonomie a vzdoroval snahám režimu o získání kontroly nad jejím fungováním. Jeho postoj a jednota biskupského sboru stavěly církev do role poslední rezistentní instituce ve státě, která ještě odolávala podřízení komunistům.

V letech 1949 – 1963 byl protiprávně internován StB na různých místech Československa, nejprve v Arcibiskupském paláci v Praze (1949–1951) a posléze jinde (Roželov, Růžodol, Paběnice). Podmínky života v internaci se v mnohém podobaly vězeňskému režimu, ale navíc se vyznačovaly úplnou izolací od vnějšího světa a absolutní ztrátou soukromí. Arcibiskup nevěděl, kde se nachází, neměl spojení s rodinou, byl mu odpírán i komunistický tisk, každé dvě hodiny jej strážci osobně kontrolovali, neustále jej odposlouchávali a sledovali. Přitom nevěděl, jak dlouho internace potrvá, zda bude souzen v některém z inscenovaných monstrprocesů, jestli je určen k internaci na doživotí nebo k likvidaci. To se skoro nezměnilo ani po propuštění v roce 1963, kdy mu bylo zakázáno zdržovat se v Praze a vykonávat arcibiskupský úřad; byl izolován od vnějšího světa nejprve v Mukařově. Když se to rozneslo a věřící udělali z Mukařova málem poutní místo, byl převezen do Radvanova u Mladé Vožice.

25. února 1965 jej papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Stát povolil arcibiskupu Beranovi odjet ze země do Říma na slavnostní předání kardinálského klobouku s tím, že se nebude moci vrátit do země. Stárnoucí arcibiskup Beran byl postaven

před nelehkou volbu. Byl připraven dál snášet ústrky, naschvály, špiclování, ztrátu soukromí, šikanu a zvůli úřadů v některém ze „zapadlých“ koutů své vlasti, ale rozhodně si nepřál prožít zbytek svého života v Itálii. Nakonec se rozhodl v zájmu církve v Československu přinést i tuto oběť, přijal „dobrovolně“ osud vyhnance a 19. února 1965 odletěl do Říma.

Tam se kardinál Beran zapojil do práce II. vatikánského koncilu. 20. září 1965 na něm vystoupil s projevem O svobodě svědomí, v němž se mimo jiné vyslovil pro rehabilitaci Jana Husa. V Římě také založil České náboženské středisko Velehrad. Jeho sekretářem byl po celou dobu římského působení P. Jaroslav Škarvada.

Naděje na návrat vyhasla v sobotu 17. května 1969. Ještě ráno s vypětím sil slouží kardinál Beran v české koleji Nepomucenum mši. Teprve pak uposlechne lékaře a nechá se odvést na lůžko. V deset hodin čtyřicet minut, obklopen modlitbami, vydechne naposled. Za pár okamžiků vstoupí papež Pavel VI. a vtiskne na ještě horké čelo zesnulého polibek. Ten snímek obětí svět. Příběh kardinála Josefa Berana, arcibiskupa pražského a primase českého, se uzavřel. Odešel muž, který byl vězněm dvou totalitních režimů.

Když zemřel, komunistická vláda nepovolila převoz jeho těla do vlasti. Papež Pavel VI. proto rozhodl, že kardinál Beran bude pohřben po boku papežů v kryptách chrámu Sv. Petra v Římě. Byl jediným Čechem, kterému se této pocty dostalo. „Je pro vás příkladem. I kvůli němu se modlím za tu krásnou zemi, která se jmenuje Československo,“ řekl tehdy Svatý otec Pavel VI. u kardinálova úmrtního lože.

V roce 1998 byl zahájen proces jeho blahorečení.

s využitím materiálů České biskupské konference a portálu kardinalberan.cz pro Poutník připravil Zdeněk Ježek

MEDITACE A MYŠLENKY O EUCHARISTII

Ta jeho, ta naše mše

Když trpíš a tvá bolest je tak velká, že ti brání cokoli dělat, vzpomeň si tehdy na mši.

V dnešní době, stejně jako kdysi, Ježíš ve mši nepracuje, nekáže – Ježíš se z lásky obětuje!

V životě můžeš dělat mnoho věcí, říci mnoho slov. Hlas bolesti však, třebaže neslyšný a druhým neznámý, bolesti obětované z lásky, je tím nejsilnějším slovem, které proráží nebesa! Trpíš-li, vnořuj svou bolest do té jeho – slav svou mši!

A když svět nechápe tyto věci, neznepokojuj se! Stačí, že tě chápe Ježíš, Maria a svatí. Žij s nimi a nechávej svou krev téci pro blaho lidstva – jako On!

Mše! Je příliš velká, než abychom ji pochopili! Ta jeho, ta naše mše!

Ježíš nezůstal na světě

Ježíš proto nezůstal na světě, aby mohl v Nejsvětější svátosti zůstat na všech místech světa. Byl Bůh a jako božské semeno přinesl ovoce tím, že se mnohonásobil. I my musíme zemřít, abychom se mnohonásobili.

Je to něco nepředstavitelného...

Je to něco nepředstavitelného, je to něco mimořádného, je to něco, co se mi stále hlouběji vryvá do duše, to, že jsi tam, tak tichý, ve svatostánku!

Přicházím ráno do kostela a nacházím tě tu...

Spěchám do kostela, protože tě miluji, a opět tě tu najdu...

Zastavím se jakoby náhodou nebo ze zvyku či z úcty – a nacházím tě zas...

A pokaždé mi řekneš nějaké slovo, urovnáš mé pocity, pokaždé s jinými notami komponuješ jediný zpěv, který mé srdce zná paměti a který mi opakuje jediné slovo: nekonečná láska! Ó Bože, tys nemohl vynalézt nic lepšího!

Tvé mlčení, v němž umlká hluk našeho života, onen mlčenlivý tlukot tvého srdce, stírající každou slzu; ono mlčení... ono mlčení znějící více než andělské zpěvy, mlčení, které pro náš rozum vyslovuje Slovo a pro naše srdce má božský balzám – ono mlčení, do něhož se každý hlas cítí vtahován a v němž je každá modlitba přeměňována – jaká tajemná přítomnost!

V ní je život, v ní je naděje, v ní si naše malé srdce oddechne, aby pak bez oddechu pokračovalo na své cestě.

Našla jsem tě

Našla jsem tě na tolika místech, Pane!

Cítila jsem tlukot tvého srdce, v hlubokém tichu alpského kostelíčka, ve stínu svatostánku prázdné katedrály, v jednomyslném dechu zástupu, který tě miluje a písní i láskou plní klenby tvého chrámu.

Našla jsem tě v radosti. Hovořila jsem s tebou přítomným za hvězdnou oblohou, když jsem se večer mlčky vracela domů z práce. Hledám tě a často tě nalézám.

Ale kde tě vždycky nalézám, to je – v bolesti. Bolest, jakákoliv bolest je jako hlas zvonu, který volá Boží snoubenku k modlitbě.

Když se objeví stín kříže, tu se duše soustředí ve svatostánku svého nitra, zapomíná na znějící zvon a „vidí“ tebe a hovoří s tebou. To ty mě přicházíš navštívit a já na tvůj příchod odpovídám: „Tady jsem, Pane, tebe chci, po tobě jsem toužila.“ A při tomto setkání má duše už necítí svou bolest, neboť je jako opojena tvou láskou, vnořená do tebe, proniknutá tebou! Já v tobě a ty ve mně, abychom byli jedno. A potom znovu otvírám své oči životu, tomu méně pravému, abych božsky vyzbrojena dále bojovala tvůj boj.

Svatostánek

„Ježíši v Eucharistii, jaká je to opovážlivost, jaká odvaha mluvit o Tobě, který v kostelích celého světa přijímáš tajná vyznání, skryté problémy, vzdechy milionů lidí, slzy radostných obrácení, známých jedině Tobě, Srdce všech srdcí, Srdce církve! Nepustili bychom se do toho, ... kdyby právě naše láska, která chce přemoci všechnu bázeň, netoužila proniknout trochu více za závoj bílé hostie a vína v pozlaceném kalichu. Odpusť naši smělost!“

„... zem nezůstala studená, protože Ty jsi zůstal s námi! Co by bylo z našeho života, kdybys nebyl ve svatostáncích? ... Pane, klaníme se Ti ve všech svatostáncích světa. Ano! Ty jsi s námi, pro nás. Nejsou vzdálené jako hvězdy na nebi, které jsi nám také daroval. Můžeme se s Tebou setkat kdekoli: Králi hvězd a celého stvoření! Díky, Pane, za tento nezměrný dar. Nebe se vylilo na zem. Hvězdné nebe je malé. Země je velká, protože je všude protkána Eucharistií: Bůh s námi, Bůh mezi námi, Bůh pro nás.“

„Ježíši, Ty máš s námi velký plán a uskutečňuješ ho v průběhu staletí: učinit nás jedno s Tebou, abychom byli tam, kde jsi Ty. Pro Tebe, který jsi sestoupil z Trojice na zem, bylo Otcovou vůlí se tam vrátit, ale Ty ses tam nechtěl vrátit sám, ale s námi. Hle, dlouhá cesta: z Trojice do Trojice, procházející tajemstvími života a smrti, bolesti a slávy. Jak je to úžasné, že Eucharistie je také 'díkůvzdáním'. Jen s ní Ti můžeme být přiměřeně vděční.“

Chiara Lubichová (z časopisu Nové město) vybrala -BM-

AHOJ DĚTI!

Začíná letní měsíc červenec. Konečně jsou tu tolik očekávané prázdniny. Aktovky a penály si spokojeně na dva měsíce zalehnou a vás čekají volné dny. Přeji vám, abyste je dobře prožily, nabraly nové síly, odpočinuly si a všechn ten volný čas nepromarnily. Aby se k vám nevkradla nechtěná a zákeřná návštěva – nuda.

Každý okamžik našeho života, každá vteřina je nám dána a nebude se opakovat. Tak se snažme ji prožít a ne promarnit. Nezapomínejte o prázdninách také na to, že ve všem můžeme a máme spoléhat na našeho Pána.

Protože k létu a prázdninám neodmyslitelně patří také putování do přírody a toulky lesem, čeká na vás dnes lesní bludiště. Pokuste se ho projít skulinami mezi stromy a doputovat na vysoký kopec se starým hradem. Pamatujte na to, že k správnému cíli nevedou vždy ty nejkratší cesty...

(Otazníček)

Pro starší:

Prázdniny a cestování tvoří nerozlučnou dvojici. Určitě i každý z vás se během léta někam podívá. V pátek jsme slavili slavnost sv. Petra a Pavla. Víme, jak velmi sv. Pavel cestoval. Čteme o tom ve Skutcích apoštolů. Známe příběh jeho obrácení z pronásledovatele křesťanů na horlivého hlasatele evangelia. Tři Pavlovy misijní cesty si zaslouží naši pozornost.

První začínala v Sýrii a vedla přes jeden ostrov do Malé Asie (Turecko). Skrze několik míst, kde bylo hlásáno slovo evangelia, došel Pavel s Barnabášem do Derbe. Zpět se vraceli stejnou cestou (pouze s vynecháním ostrova) do Sýrie. Na

druhou cestu si vzal Pavel na pomoc Silase a navštívil konvertity v Galácii. V Lystře se k nim připojil ještě Timoteus. Z pevniny Malé Asie se přeplavili do Makedonie a kázali na mnoha místech. Cesta pokračovala do Řecka a zpět vedla přes Středozevní moře. Na třetí velkou misijní cestu Pavel vyšel ze stejného místa jako na první pouť. Tato cesta se ubírala podobným směrem jako ta předchozí, ale byla ještě delší. Misijní cesty trvaly vždy několik let, byly plné nástrah, nebezpečí, nepochopení a nepřijetí, velmi často to byl zápas o holý život.

Ale Pavel, tento velký (7), byl neuvěřitelným a obdivuhodným (10) a hlavně věrným (11) Božím. Jeho oběť přinesla hojné ovoce a slovo evangelia se šířilo dál. Vždy a všude spoléhal na Pána. Tak ať je nám i při našem letním cestování dobrým vzorem.

Ve třech sloupcích jsou vypsána jména míst (ne všechna), která Pavel navštívil při třech cestách. Záměrně jsou názvy abecedně seřazené. Za každým je v závorce jedno písmeno. Pokuste se z nich poskládat tři slova a doplnit je do textu místo závorek, které napovídají počet písmen daného slova. Pokud vytvoříte správně slova, můžete podle nich seřadit názvy míst a zjistit, kudy skutečně vedly misijní cesty.

Antiochie (Pisidie) (Š)
 Antiochie (Sýrie) (A)
 Derbe (L)
 Ikonium (T)
 Kypr (P)
 Lystra (O)
 Perge (O)

Athény (Í)
 Beroja (N)
 Cesarea (M)
 Derbe, Lystra, Ikonium (U)
 Efes (E)
 Filipy (E)
 Jeruzalém (S)
 Korint (K)
 Tarsus (L)
 Tesalonika (B)
 Troas (Ž)

Antiochie (Sýrie) (M)
 Efes (I)
 Filipy (O)
 Jeruzalém (M)
 Korint (I)
 Milét (N)
 Patara (Ř)
 Rodos (Á)
 Tesalonika (S)
 Týr (E)

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Tajenka z křížovky: Děkuje za to, že můžeme být SOUČÁSTÍ Božího Těla.

VÝLET RODIN DĚTÍ, KTERÉ ŠLY POPRVÉ K SV. PŘIJÍMÁNÍ

Z PROCHÁZKY FARNÍM LESEM

FARNÍ ODPOLEDNE 17. 6. 2018

PĚŠÍ POUŤ DO KRÁLÍK 9. 6. 2018

UMĚT SE ZASTAVIT (PODLE M. QUISTA)

Velmi často se člověk v dnešní době ničí proto, že nemá volný čas, nebo si ho už neumí udělat a zastavit se, porozhlédnout se a uvědomit si sebe sama; už si netroufá zamyslet se, protože se leká zodpovědnosti. Spěch mu dává dojem života. Ve skutečnosti se pouze ohlušuje, utíká před sebou samým a odsuzuje se k pudovému životu. Není už zcela člověkem, ale dostává se na úroveň zvířete. Ochota zastavit se je první krok, který člověku dovolí vrátit se k sobě samému.

Máš-li strach zastavit se, může to skutečně znamenat, že máš strach potkat sám sebe. A máš-li strach ze setkání se sebou samým, je to proto, že už na sebe nejsi zvyklý, již se neznáš, bojíš se svých výčitek a požadavků.

Být ochoten zastavit se znamená být připraven pohlédnout na sebe. Nemusíš ale na sebe hledět sám. Sobě plně porozumíš a sebe poznáš jen ve světle Božím, který tě stvořil k naplněnému životu.

Neboj se v běhu svých dní chopit všech příležitostí, které ti život nabízí, abys přišel k sobě a setkal se s Bohem:

když čekáš na autobus,

když čekáš na semaforech,

když čekáš, než se uvaří voda na kafe,

když čekáš, než se ochladí láhev s mlékem pro dítě,

když čekáš u telefonu, který je obsazen.

Nezabíjej čas, je ti dán Prozítelností Boží; Bůh je v něm přítomen, zve tě k přemýšlení a k rozhodnutí, aby ses stal více člověkem.

(Podle M. Quista, Mezi člověkem a Bohem, str. 60n) -oJ-

SNAŽME SE ZAMYSLET 4

Vraťme se v našich úvahách nad knihou Bruce Marshala „Plná slávy“ do roku 1909, kdy páter Smith zdaleka nebyl ještě kanovníkem a neměl ani stálý kostel; ten se teprve začne stavět. Ale měl svoje neměnné zvyky.

Už kolik let se chodil pomodlit na svátek svatého Ondřeje do protestanské katedrály, protože ten kostel býval kdysi katolický a on si myslel, že svatému Ondřeji to bude třeba takto milejší. V kostele nebyl mimo něj nikdo, neboť protestanti nechodí do svých kostelů i ve všední dny jako katolíci, kteří si zaskočí na modlitbičku mezi nákupem dvou hlávek zelí a hrozinkového koláče. A jak klečel a slunce padalo barevnými okny na svítivou čern jeho starého kabátu, přenášel se páter Smith v myšlenkách o několik století nazpět do časů, kdy hlavní oltář stál ještě v presbytáři.

Ty časy se ze Skotska vzdálily, a otec Smith se modlil, aby přišly zase brzo zpět, neboť věděl, že jenom v poezii víry mohou lidé najít štěstí a smysl. Ty časy se vzdálily ze Skotska, protože lidé byli natolik pošetilí, aby chtěli reformovat zevně namísto zevnitř; nechápající, že nějaká nauka není nezbytně nepravdivá jenom proto, že její stoupenci nežijí podle ní do všech důsledků. A teď jsou pryč Nejsvětější svátost a Panna Maria i svatí, a o mužích i ženách se má za to, že povedou spravedlivé životy bez oněch pomocných prostředků, které sám Bůh ustanovil.

Kněz nebyl tak hloupý, aby si nevšiml, že mnozí protestanté vedou lepší život než leckterí katolíci, a že náležejí k duši, ne-li k tělu církve, poněvadž mají animas naturaliter christianas (duše přirozeně křesťanské). Někdy se mu vsutku zdálo, že Bůh dopřává dobře smýšlejícím protestantům, kterým se nedostalo pravé víry bez jejich viny, aby předčili katolíky v lásce k bližnímu, ačkoli jejich láska nemá většinou pohnutek nadpřirozených. Katolíci vynikají víc v lásce k Bohu, a jak by také nevynikali, když jim k tomu pomáhají všechny milosti nebes?

Bylo by však zbytečné skrývat skutečnost – byť i z úcty k nejsvětějším citům druhých lidí – že protestanský omyl ublížil nesmírně celému světu už tím, že rozšířil a upevnil všeobecné mylné pojetí, jako by víra byla následkem ctnosti a jako by muž, který bije svou ženu, neměl práva věřit v athanasianské kredo*. Kdyby mělo být pravda, že víra je výsada, která se zmenšuje v geometrickém poměru k hříšné praxi, tu se otec Smith domníval, že lovci lišek a jelenů by pozbyli práva věřit v jedinou osobu Nejsvětější trojice.

To všechno se mu zdálo docela jasné, když tam tak klečel a modlil se.... Šel okolo pedel, zastavil se u něho zkoumavě, zakroutil hlavou a šel dál, protože nebyl zvyklý vidat soukromou pobožnost.

Když otec Smith vycházel z kostela, stál ve dveřích sám pastor, přetichodný dr. James Gillespie D.D., který byl kdysi dokonce předsedou generálního shromáždění církve skotské. Otec Smith se cítil napořád velmi pokorný před doktorem Gillespiem, protože pastor nosil vždycky takový elegantní černý šosatý kabát a býval zván městskou radou k otevírání elektráren a vodních turbín, kdežto z katolíků nebyl zván ani biskup. K jeho překvapení však smekl pastor lesklý cylindr, jakmile ho uviděl, a usmál se na něho velmi přívětivě. ... Ptal se pátera Smitha, jak se může chodit modlit do domu Rimmonova, a kněz odpověděl, že co se jeho týče, není protestanský kostel domem Rimmonovým, nýbrž starodávnou svatyní, a že se tam šel pomodlit na svátek svatého Ondřeje. Pastor se zatvářil trochu nešťastně, když to kněz řekl, jako by věděl, zač se tam šel modlit, a otec Smith pochopil, že Dr. Gillespie není ve skutečnosti vůbec pyšný, nýbrž že je to veliký nešťastný člověk, který má stejnou starost jako on sám, totiž aby získal lidi pro Kristovy zásnuby. ... (Po další debatě) ... se oba dali do smíchu, jsouce šťastni, že se mohou spojit ve veselosti, když ne v modlitbě. V pátém dílu se setkáme s komunistkou Danou Agdalou. A témat k zamýšlení bude jistě víc než dost.

pro Poutník zpracoval Zdeněk Ježek

* athanasianské kredo – jedno ze starobylých vyznání víry pochází ze 4. století (údajným autorem je sv. biskup a Učitel Církve Atanáš). V části věnované nejsvětější Trojici obsahuje velmi jednoduše, avšak přesně formulované učení Církve o jednom Bohu ve třech osobách, o vztazích mezi těmito osobami a o jejich vlastnostech; o tom, co je společné všem třem osobám a co naopak náleží pouze každé z ní.

ŠTĚŇĚ A VODÍTKO

Jednou jsem šel na procházku s hrozně roztomilým štěnětem. Jakmile jsme byli za městem, kde mu už nehrozilo žádné nebezpečí, pustil jsem ho z vodítka, protože jsem věděl, že tím nejlepším vodítkem pro něj bude běhat jen tak daleko, aby na mě vidělo.

Nejdřív mně štěně předvedlo úplný cirkus, jako by mně chtělo poděkovat za volnost; pak začalo běhat sem a tam. Když jsem se schoval za zatáčku nebo za nějaký keř, hned se vracelo mě hledat. Když jsem dělal, že jdu jinudy, úprkem mě dohnalo; sice trochu kajicně, že mě ztratilo, ale hlavně spokojeně, že mě zase našlo.

Běhalo sem tam, ale neztrácelo mě z dohledu, pořád připravené na pokyn, písknutí, zavolání. Byl jsem středem jeho pozornosti.

V jednu chvíli se objevil velký pes. Moje štěně se na chvíli zastavilo a pozorovalo ho. Pak se ke mně šílenou rychlostí rozběhlo, upřeně se na mě zadívalo a zakňučelo, skoro jako by chtělo ohlásit nebezpečí. Pohlazením a úsměvem jsem ho uklidnil a připnul jsem ho do bezpečí na vodítko.

Takový by měl být i můj vztah k Bohu. Bůh v centru mé pozornosti. Bůh mě nekonečně miluje. Všechno, co se mně stane, je pod jeho láskyplným pohledem. Musím se jen snažit zůstat stále na vodítku jeho vůle; být pozorný ke každému jeho pokynu, který může být každou chvíli jiný.

Tedy mě povede na zelené pastviny svobody. „Nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.“

„I když upadnu, ty mě držíš za ruku.“

Andrea Panontová (převzato z webu nezávislé katolické agentury ZENIT.org). Pro Poutník upravila -BM-

KOMU BYLO VÍCE ODPUŠTĚNO, VÍCE MILUJE

Mezi ohlasy po letošním Národním pochodu pro život a rodinu přišel jeden velmi výstižný postřeh o smyslu všeho, o co se všichni snažíme – o změnu srdcí.

„Jedna z odpůrkyň, která se na Václavském náměstí přimísila nenápadně mezi nás, byla velmi zasažena tak běžnou věcí, jako bylo to, že mě jedno z našich dětí obejmulo a já ho políbila na čelo. Chvilí na nás zírala se zvláštním smutkem v očích, pak sbalila svoje letáčky a odešla do metra.“ To zřejmě dokazuje, že je dnes neobyčejné mít obyčejnou rodinu, být věrný v manželství, přijmout děti. Bohužel.

Čím větší je tma, tím více světlo září a přitahuje lidi. Můžeme se rozčilovat, že potrat je vražda, že je kruté eugenické vybíjení nemocných nenarozených dětí, že se nerodí dost zdravých dětí a imigrace není řešení – moc to ale nepomůže. Lidé většinou vědí, že dělají něco špatně. Ale jiná věc je mít naději, že to lze dělat jinak, a zkusit to. Pro dnešní dobu, kdy jsme zavaleni neutuchající lavinou lží a polopравd ze všech stran, jsou obyčejné projevy lásky velmi vzácným svědectvím.

Být pro život a rodinu neznamená hájit nějakou barikádu a bojovat s těmi na druhé straně. Právě naopak: znamená to přistupovat s úctou k těm, kteří tápou ve tmě a beznaději a pomoci jim zahlédnout skutečný smysl života. A není už na nás, jestli oni vykoučí nebo ne. Ale každý krok dobrým směrem se počítá, zvláště je-li ten směr správný.

Komu bylo více odpuštěno, ten více miluje. A nikdo nedokáže pomoci nenarozeným dětem více než ti, kteří jim nejmí ubližovali.

z úvodníku Informačního oběžníku Hnutí pro život vybral a pro Poutník upravil Zdeněk Ježek

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Červenec 2018			
Ne 1. 7.	13. neděle v mezidobí	7:30	Jurenkovi 160
		16:00 MH	Macháčkovi ml. 180 HČ
Ne 8. 7.	14. neděle v mezidobí	7:30	Zpěvákovi 195
		16:00 MH	Kyšperkovi 381
Ne 15. 7.	15. neděle v mezidobí	7:30	Nastoupilovi 303
		16:00 MH	Málkovi 77 HČ
Ne 22. 7.	16. neděle v mezidobí	7:30	Pecháčkovi 330
		16:00 MH	Pecháčkovi MH
Ne 29. 7.	17. neděle v mezidobí	7:30	Svobodovi 377
		16:00 MH	Faltusovi 128
Srpen 2018			
Ne 5. 8.	18. neděle v mezidobí	7:30	Adamcovi 18
		16:00 MH	Menclovi 193
Ne 12. 8.	19. neděle v mezidobí	7:30	Marešovi 172
		16:00 MH	Židkovi 65
Ne 19. 8.	20. neděle v mezidobí	7:30	Kubíčkoví 173
		16:00 MH	Formánkovi 83
Ne 26. 8.	21. neděle v mezidobí	7:30	Kužílkovi 202 HČ
		16:00 MH	Jansovi 7
Září 2018			
Ne 2. 9.	22. neděle v mezidobí	7:30	Vávrovi 264
		16:00 MH	Macháčkovi st. 180 HČ
Ne 9. 9.	23. neděle v mezidobí, <i>Pouť na Mariánské Hoře</i>		
Ne 16. 9.	24. neděle v mezidobí	7:30	Ježkovi 295
		16:00 MH	Kotovi 267
Ne 23. 9.	25. neděle v mezidobí	7:30	p. Filáček 332
		10:30	<i>Mše sv. pro děti</i>
		16:00 MH	Marešovi 264 HČ
Ne 30. 9.	26. neděle v mezidobí	7:30	Svobodovi 252
		16:00 MH	Macháčkovi 411

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Dolní Čermná	středa 4. 7.	15:00 – 17:00 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče P. Josef Roušar
Verměřovice	čtvrtek 5. 7.	18:00 – 18:55 h.	
Dolní Čermná	pátek 6. 7.	17:00 – 18:55 h.	
	ostatní dny	30 minut před mší svatou	
Petrovice	sobota 7. 7.	po mši svaté	
Mariánská Hora	neděle	15:30 – 15:55 h.	

Zprávy z farnosti

DOLNÍ ČERMNÁ

13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

neděle 1. července 2018

27., 28. a 29. týden / 2018

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 2. 7.	13. týden v mezidobí		
úterý 3. 7.	sv. Tomáše, apoštola	18:30 19:00	adorace v Petrovicích mše sv. v Petrovicích
středa 4. 7.	sv. Prokopa, opata	7:30 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - 17:00 svátost smíření v Dolní Čermné
čtvrtek 5. 7.	slavnost SV. CYRILA, MNICHA A METODĚJE, BISKUPA, patron. Evropy - doporučený svátek	7:30 18:00 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky adorace a svátost smíření ve Verměřovicích mše sv. ve Verměřovicích - za Antonii a Jana Sklenářovy a celou rodinu
pátek 6. 7.	první pátek v měsíci; sv. Marie Gorettiové	17:00 19:00	adorace a svátost smíření v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné - za Josefa Nastoupila a rodiče
sobota 7. 7.	první sobota v měsíci	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. v Petrovicích; svátost smíření v Petrovicích
NEDĚLE 8. července	14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Alenu Křivohlávkovou a rodiče mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa Kanicha mše sv. na Mariánské Hoře - za Josefa Langra, rodinu Langrovu a rodinu Němečkovu
pondělí 9. 7.	14. týden v mezidobí		Od pondělí 9. 7. do soboty 14. 7. mše svaté nebudou.
úterý 10. 7.	14. týden v mezidobí		
středa 11. 7.	sv. Benedikta, opata,		
čtvrtek 12. 7.	14. týden v mezidobí		
pátek 13. 7.	14. týden v mezidobí		
sobota 14. 7.	bl. Hroznaty, mučedníka		
NEDĚLE 15. července	15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za pana faráře Čenka Ptáčka mše sv. v Petrovicích mše sv. na Mariánské Hoře - za Anežku Pecháčkovou, manžela a syna Vladimíra
pondělí 16. 7.	Panny Marie Karmelské		V pondělí 16. 7. a v úterý 17. 7. mše svatá nebude.
úterý 17. 7.	bl. Česlava a Hyacinta		
středa 18. 7.	15. týden v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 19. 7.	15. týden v mezidobí	7:30	mše sv. v Dolní Čermné
pátek 20. 7.	15. týden v mezidobí	18:30 19:00	adorace a svátost smíření v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné
sobota 21. 7.	15. týden v mezidobí	19:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Jaroslava Němce
NEDĚLE 22. července	16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 10:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. v Hůře (za deštivého počasí v Petrovicích) - za stavitele kapličky Petra Duška, Ladislava Bednáře a Václava Vondru mše sv. na Mariánské Hoře - za rodinu Fabiánkovu, Šilarovu a Josefa Chládku

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ

V úterý 3. 7. 2018 v Dolní Čermné, ve středu 4. 7. ve Verměřovicích, a v pátek 6. 7. v Petrovicích.

otec Josef

POUTNÍK, ČERVENEC - SRPEN 2018

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 19. srpna 2018. Poutník vyjde 2. září 2018

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, P. Židek, T. Macháček, V. Kubičková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady na vydání jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.